

De stop for tilskud, som vi mener er nødvendige, er uden på nogen måde at tage stilling til værkernes, de enkelte værkers, kvalitet. Vi hører ikke mod kunstnerne. Vi har fuld respekt for den kunstner, som levede det meste af sit liv med to dåser maling, en blå og en rød, og solgte værkerne for store, store summer både indenlands og udenlands. Stor respekt for den kunstner.

Vi har også respekt for de malerier, som bliver fremstillet, som om det er voksne, der har stået bag dem, hvor det så viser sig, at det er børns klatmalerier. Fuld respekt for det. Det kan også være flot.

Sagen er bare den, at afgørelsen af, hvorvidt det skal nå længere end til skrivebordsskuffen, om det skal hænges op, om det skal udstilles, om det skal beundres, om det skal prissættes, ja, det skal ikke være en afgørelse, der træffes på vegne af skatteydernes penge, men på vegne af dem, der synes, at de vil investere i eller herliggøre det.

For nylig havde vi et projekt i Århus, hvor forskellige unge beskæftigede sig med begrebet junk-art, altså hvor man går ud på skrammellosepladser og finder alle mulige forskellige former for brugte ting og så sammensætter dem til nye kunstværker.

Og det var en kæmpesucces, da de pågældende værker blev solgt. Folk ville gerne give flere tusinde kroner for noget, der få dage eller få uger forinden blot havde været en bunke skrot, men som nu var sammensat; der var skruet en pære i, det kunne bruges som en lampe osv. Det er flot, det er imponerende, at den slags kan lade sig gøre.

Men derfra og så til at vi som politikere straks skal udnævne det til noget, der skal opbære skatteyderpenge, er der for Fremskridtspartiet meget, meget langt, og derfor må vi sige, at det forslag til vedtagelse, der ligger, kan vi ikke støtte. Havde der været en pind om, at man aftrapper de offentlige tilskud, havde vi villet se på det med velvilje, men det er der ikke, og derfor indstiller vi det til forkastelse.

Kulturministeren (Elsebeth Gerner Nielsen):

Hr. Søren Søndergaard gør opmærksom på, at de mennesker, der står for indkøbene og er rådgivere i forhold til kunsten og den måde, de offentlige midler forvaltes på, har et meget stort ansvar. Det er jeg fuldstændig enig i er tilfældet, og derfor skal vi gøre os umage med at sik-

re, at cirklerne inden for kunstens verden hele tiden styres og hele tiden udvides.

Ekstra Bladet har i de senere dage rejst spørgsmålet om forholdet mellem tremandsudvalget og repræsentantskabet i Statens Kunstfond og har bl.a. redegjort for, at tremandsvalgene ofte bevilger midler, legater eller produktionsstøtte til nogle af de mennesker, der sidder i repræsentantskabet for Statens Kunstfond.

Så må man jo spørge sig selv, om det er rimeligt. Det er i hvert fald sikkert, at de mennesker, der sidder i tremandsudvalget, selvfølgelig ikke kan sidde og bevilge midler til sig selv, og det foregår heller ikke. Men på den anden side mener jeg ikke, at det er muligt at sige, at de mennesker, der sidder i repræsentantskabet, ikke skulle kunne modtage støtte fra Statens Kunstfond, fordi de sidder der.

Jeg tror i hvert fald, vi vil få alvorlige problemer, fordi udgangspunktet må være, at mennesker, der sidder i repræsentantskabet, er dygtige, og at det er store kunstnere. Og jeg tror, det bliver svært at finde nogen, der vil sidde i repræsentantskabet, hvis de ikke har mulighed for at udfolde deres kunstneriske aktivitet, mens de sidder i repræsentantskabet. Og for at gøre det, er man meget ofte afhængig af at få støtte fra bl.a. Statens Kunstfond.

Alternativet ville så være, at det slet ikke var repræsentantskabet, der skulle vælge tremandsudvalget.

Det kunne være ministeren – det tror jeg mange ville have sig frabedt.

Så vi er altså i en lidt forunderlig situation, hvor vi selvfølgelig ønsker at sikre den størst mulige uafhængighed inden for kunstens verden, samtidig med at vi ikke vil have, at politikerne sidder med om bordet. Og det sidste, synes jeg, er fuldstændig afgørende. Politikerne skal ikke sidde med om bordet. Det er ikke politikerne, der skal have den afgørende indflydelse på, hvad det er for en kunst, der støttes. Det er vi sådan set enige om. Et meget stort flertal i det her Folketing er enige om det.

Så er spørgsmålet, hvad vi kunne gøre for at udvide cirklerne. Jeg synes, at der er tre ting at gøre. Den ene er at se lidt på det forslag, som Billedkunstudvalget er kommet med i deres betænkning, nemlig at forsøge at lave lokale billedkunstråd, som har en mulighed for dels at fordele midler, dels at rådgive om kunstindkøb og kunstudsmykning i de forskellige regioner af Danmark.